

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)1
К55

Серія “Класна література”
заснована 2009 року

Кобилянська О.Ю.

К55 Царівна : повість / Ольга Кобилянська. — К. :
Знання, 2020. — 318 с. — (Класна література).

ISBN 978-966-346-861-7 (серія)

ISBN 978-617-07-0765-9

Головна героїня повісті “Царівна” Ольги Кобилянської (1863—1942) — освічена, розумна, інтелігентна дівчина з високими духовними запитами і прогресивними поглядами, яка прагне вирватись із сірої буденщини. Завдяки рішучості, наполегливості й відвазі вона знаходить своє щастя й кохання. Щоденникова форма викладу подій допомагає глибше проникнути у внутрішній світ героїні, відчуті її переживання, сумніви та сподівання. Повість вселяє оптимізм і спонукає до самоствердження попри будь-які несприятливі обставини.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)1

ISBN 978-966-346-861-7
(серія)

ISBN 978-617-07-0765-9

© Видавництво “Знання”,
оформлення, 2020

*Своїй матері
Марії з Вернерів Кобилянській
посвячує
авторка*

I

Я родилася 29-го падолиста...

Старі люди і сонники кажуть, що цей день — день недолі. Може. Однак мені не хочеться в те вірити. Я рада би приглянутися кожній речі до дна, я бажала би про все ясно думати, на все ясно дивитися, — адже кожда проява має свої причини й наслідки, все підлягає строгим законам, лише ми не дуже на це зважаємо. Ми не дуже доходимо причини деяких прояв, що далися би не раз змінити на добре... Ні! Ми кажемо, що все має своє призначення і так мусить бути!..

Але чого я властиво тут доторкнулася! Мої погляди мені звісні, а хто інший не буде дуже цікавий знати філософічні висновки молодої дівочої душі; довкола мене глухота і нудьга, а самій власні думки безнастанно пережовувати, — це і томить і не доводить ні до чого.

Не маю нікого, кого би мої думки й чуття в який-небудь спосіб могли зайняти хоч крихітку, на одну хвилинку. Чи воно злишне? Чи жіноче духове життя менше цікаве, як її організм?.. Справді нічим не цікаве? — Та ба! Чого захотілось!

Хто би мав мною займатися? Батька й матір утратила я в такім молодім віці, що й згадати важко, а коли дорога бабуня вмирала, мала я дванадцять років. Вуйко Іванович, гімназійний професор, і тітка (вона спольщена німкенья), при котрих тепер живу, то...та ні! Лучче не згадувати. Очі мимохіть зайдуть слізьми, коло серця заболить, стисне і годі буде дальше писати...

Всі вони мені не раді. Відчула й пізнала я це з тої хвилини, в котрій лише зачала думати. Моє довге рудаवे волосся давало кузинам та кузинкам причину до прикрих глумливих жартів та сміху. Лице моє їм "закрейдяне", а очі? Боже! наче я тому винна, що вони для них завеликі?

— Чого це ти глядиш так перед себе, начеби перший раз світ побачила? — загомонить бувало на мене тітка гостро, сердито. А я прокинуся мов та сполохана пташка. Кров у лице бухне, серце заб'ється скоріше... Я боялася на тітку або на кого-небудь з домашніх глянути сміло, ба навіть порядно очима повести. З часом привикла я не дивитись на нікого з людей, хіба лише на світ ясний, широкий...

— Наталка ходить так, якби в неї було нечисте сумління! — глумився часто найстарший кузин Муньо. — Нечисте сумління не глядить ніколи правим людям в очі!

Чи не має це мене боліти?

Я плакала по тихих ночах, що Бог дав мені такі великі очі... а одного разу, коли з дому порозходилися всі і я лише сама одна лишилася, забігла нишком до салону, де висіло велике дзеркало, і глипнула в його... Двоє великих синяво-сірих... ні, зелених очей вп'ялилося сполохано в мене... і аж тепер я пересвідчилася, що вони всі що до одного говорили правду. І я від тої пори не дивилася майже ніколи в дзеркало; а коли й кинула часом в його оком, то чинила це лише тоді, як було конче потрібно. Але чому моя дорога бабуня любила ті очі й цілувала, ой, як часто цілувала! — Солодка моя малесенька русалонька, — шептала при тім, і великі тяжкі сльози затемнювали її вид. — Бог тебе не опустить, — говорила потішаючим голосом. — Він милосердний, добрий, а ти прецінь сирота!.. Ні, ти про те все будеш ще щасливою, не будеш вічно їсти

ласкавого хліба! Так, Наталочко, рибонько моя, так... — А опісля дивилася нерухомо перед себе, думаючи Бог зна над чим, і втирала сльози з очей.

— Бабуню! — питала я раз. — Чому ви якось-то казали, що вам на мій вид накидується насилу думка, буцімто я до терпіння вродилася, і що коли я родилася, жебраки та якісь убогі у дім, наче кликані, заходили і просили то молока, то хліба, то грошей; це, казали ви, злий знак на будуче, не буду щастя мати... Бабуню! "Терпіти" — значить то, як когось щось дуже болить? Так, напр., коли тебе руки і ноги болять в мокро і холодне верем'я? Так, бабуню?.. Бабусенько моя золота!

Але бабуня замість відповіді цілувала мене в очі та в чоло.

— Не зважай на мої слова, дитинко, — відповіла, усміхаючись якось сумно. — Я стара, та й... бачиш, у мене нема вже ні пам'яті доброї, ні думок ясних, говорю от так, щоби не мовчати, не думаючи нічого!

— Я буду дуже, дуже щаслива, бабусенько! — запевняла я її, притискаючи її руку то до уст, то до себе... А вона почала молитися...

Так, бабуня шептала молитву, а я, приклякнвши і спираючись ліктями на її колінах, числила морщинки, що повкладалися над її очима, й дивилася нерухомо на її долішню губу, як вона під час шептання судорожно тремтіла...

* * *

Десь недалеко ударив грім і луна гуділа, котилася го-рами глухо, грізно, довго. Аж лячно ставало.

А опісля піднявся вихор. Гей! який дикий, несамовитий! Величезні біляві маси мряк димляться з глибоких ярів угору і мчаться в скаженім поспіху в ту сторону, куди їх вітер гонить, а все понад шпилі тих величезних, лісами вкритих гір, щоби в кінці піднятися високо під небо і заслонити його або відлетіти кудись в безвість... Коли сліджу за їх летом, здається мені, що мушу отворити рамена широко, щоби і мене понесли з собою в якусь незнану щасливу далечину...

На горі вітер колише струнки сосни; а вони так гнуться і клоняться! Аж до мене в світлицю долітає їх стогін і шум. Але то дзвенить для мене — як пісня, завжди мила пісня. Я її любила ще малою. Не раз пролежувала годинами під старезними смереками і їх лагідне шепотіння впливало успокоююче на так зворушену дитячу душу. Тепер, коли я без дорогої бабуні така осамочена й не маю нікого, хто мене розумів би, ба лиш розуміти хотів, стали ліси й гори якимсь самотнім моїм світом і притулком...

Від нас до лісу недалеко, і я забігаю туди часто й тайком. Тітка сердиться, коли я на ліс лише вікном споглядаю; зве мене “лінюхуючою химерницею”.

Що то значить: “химерувати”?

Коли я он там, на вершці гори, або в глибині лісу сплюну нерухомо, то мені здається, що не маю пощо додому вертати. Там розходиться грудь широко, легко, в серці немов щось ясне, сильне прокинеться і оживає. Там я і співаю, не раз навіть з похлиливими пташками навперейми, любуючись власним голосом, як він далеко лісом лунає — і ніби дзвенить. Це так прегарно й весело, це так вільно!

Зійшовши вниз, я не розказую нічого.

Ні одно словечко не перехоплюється через уста мої, що я там бачила, що пережила, яку міць принесла звідти в серці. Як, пробуючи свої сили, потрясала молодими смереками, як, ухопившись галуззя старих дерев, висіла, немов метелик, як гойдалася, як, спинаючись без відпочинку на гору, спочивала опісля в м'якій моху, гляділа в небеса, а там хмари, прозоро-білі, ледве помітні, улітали погід ніжну синяву далеко... далеко...

— Ти знов принесла з собою земляного воздуха в хату, мовби у гробі лежала! — крикне бувало тітка терпко й змірить мене проникливо своїми зимними очима. А я через те вже й розбита. Слова ті немов мене б'ють. Мовчу. Що ж їй і відповідати? Воно й так не здалося би на нічо. Яка ж я чудна, злишня істота, на котру цілий світ сердиться, особливо відколи моя дорога бабуня розпроцалася зі мною навіки!

* * *

Домашні роботи сповняю спільно з “сестрами”, однак мені ніколи не можна вивести тітку з критичного настрою супроти мене, вдоволити її хоч чим-тим. І це зле, і того не вдала, і сього не зрозуміла... Мені лише страх жаль стане, і я знов мовчу. Ні, мені вже годі боронитися!

— Чи в тобі кров замерзла, а уста заціпили, що ти ніколи ані всміхнешся і ходиш, мов та ледова краля? — загомонить тітка насмішливо на мене. А гуляю я, розвеселяюся з молодшими, рознесеться подекуди й сміх мій городом, так і почую зараз: “Не знати, до чого ті сміхи, до чого ті безвстидні авантюри, чи, може, тому, що на світі так тяжко жити?”

— То, мамочко, лиш тим можна дурити, в котрих нема ні совісті, ні чуття, — пояснює Лена, моя ровесниця. А тітка всміхнеться й потакне головою.

— Справді, — чула я раз, як говорила тітка до вуйка (а того я й до смерті не забуду), — доля з нами поступила дуже несправедливо... Окрім турботи о будучність власних дітей, маємо ще клопіт з Наталкою. Чудний це обов'язок, Мілечку! І звідки, питаюся, приходимо ми до нього? Як ти до того приходиш? Про себе я вже й не споминаю, я не журюся нею, Мілечку, не журюся ані цятенки. Для мене останеться це дівча раз назавсігди лише накиненою чуженицею, хоч у моїй груді б'ється тепле серце. Але ти? З того, що вона дитина твоєї сестри, не виходить, щоби ти кривдив свої діти, бо то, що я видаю на неї, могла би лучче видати на свої діти. Врем'я, нехай би вже там до лиха і впростаła собі, коби мала який гріш, а то — нічого! Що ж бо значить ті чотири сотки і тих кілька срібних ложечок та тих прочих лахів, що осталися їй по твоїй матері і її родичах? Окрім того, Мілечку, вона не симпатична. О! я передвиджую, передвиджую доленьку моїх синів! Я знаю вже відтепер, що вона накинеться одному з них на карк, а як ні, то вчепиться одної з дівчат; а вони, звісно, добрі, то й будуть її терпіти. Ти гадаєш, що ні?

— Я гадаю, Павлінко, що ні. Я не журюсь нею. Вона віддасться. Ти не вважаєш, Павлінко, вона гарна...

— Гарна?! Ха-ха-ха! Приглянься лише, будь ласкав, ближче тій красі, тим довгим рудавам косам, котрих ніяк по-модному не укладеш на голові, тому чисто крейдяному лицю з тими зеленими нелюдськими очима, і скажи тоді, чи вона гарна! Ти не дивись, що в неї уста такі червоні — це хороблива червоність; зате в неї в лиці ні цятеньки крові. Пригадай лиш собі, яка я була в її віці. Ти забув уже, Мілечку, що мене молодіж не звала інакше, як “Марія Тереза”? Я була гарна, я визначалася межі всіма, але вона?!. Окрім того, вона страшно зарозуміла. Ти не бачиш? Вона й головою не поверне в ту сторону, де знаходяться молоді люди, очей не підведе. Одним словом, незносне сотворіння! Іритує¹ й дразнить мене на кождім кроці. Придивись, напр., скільки вона по вечірках гуляє, і чи який молодий хлопець сяде біля неї балакати? Все лиш якісь старші вештаються коло неї.

— Це правда, — відповів вуйко сумовито. — Вона подобається більше старшим. Мені вже кілька разів пришлося від старших почути: “У вас дуже інтерна сестриниця!”

— Видиш? В ній єсть щось, що відпихає молодіж. Дивись, як наша Леночка розмовляє з молодіжжю, як її хлопці роєм обступають; а дивись на неї. Ах, мене не раз аж розпука обгортає, що вона зветься моєю своячкою. Оногди² я говорила їй, щоби була супроти мужчин приязнішою, привітнішою, не поводитись, як та статуя, мовчаво та із спущеними віями. “Відстрашуєш (кажу їй) і найглупішого дансера³ від себе! А вона, Мілечку, — Матінко Божа! — витріщила тоті свої очиська на мене, кров бухнула їй в лице... з люгості, розуміється... устами лише так по-своєму згїрдливо рушила й не відповіла ані одним словечком! У вікно на вулицю то вмів й годинами дивитися або романи й інші безбожні дурниці читати. Недавно знов найшла я книжку під її подушкою в постелі. Ну! почула вона вже своє! Тобі, Мілечку, я все прощу, але що ти

¹ *Іритувати* — сердити, нервувати. (Тут і далі — прим. ред.)

² *Оногди* — одного разу.

³ *Дансер* — партнер у танці, танцюрист.

дозволив їй книжки читати, того не прощу тобі ніколи. Ти, мабуть, бабою останешся вовік-віки!

— Годі, душко, годі, чого іритуватися? — втихомирював вуйко спокійно, як це було в нього в звичаю. — Я їй в день ангела не хотів нічого відмовити, так як і своїм дітям; а вона й не просила більше, як лише того, щоби в вільних хвилях і по домашній праці могла “читати”.

— Коли має вільну хвилю, то най гаптує або шиє. Але вона хоч яка велика й здорова, то й до того не здатна. Правда, до читання то лиш сядь собі вигідно, дивися перед себе і вважай, щоби замість одної картки не обернути нараз двох. Боже мій, Боже, з тої дівчини не вийде ніколи щось порядне, хоч би я й не знати скільки неустанної праці й науки завдавала собі з нею!

— Ну, ну, нехай уже... не велике діло! Вона сирота і, бачиш, одна з тих істот, над котрими добрі люди мусять і без любові мати милосердя. Я... видиш... я її... люблю, Павлинко. Мені здається, що вона добра дитина. Впрочім... все ж таки вона донька моєї одніської сестри. Лише, щоправда, коби то хлопець, а то дівча...

— Аякже, дівча, — гомоніла тітка, — а то камінь дома. Коби хоч що то, кажу, були їй родичі лишили, а то нічого, хоч буком гони. Я не знаю, мабуть, кождий крейцар, що заробили, проїдали!

— Та де проїдали, Павлинко! Парохія¹ була худа. А по тому він... обертав кожний феник на книжки, на то дрантя, що осталось їй опісля. Бог його знає, що задумував він з ними між мужиками на селі! Щось то він був мені раз споминав, що мусить дещо для своєї Наталки скласти. Та не вмів, бідака, нічого скласти. Смерть так і захопила обох і на тім скінчилося.

Замовкли.

— Павлинко!

— Що, Мілечку?

— Не буде там уже далі кава готова? Я щось наче голлод чую. Легуміни² не ситять мене ніколи!..

— Я досить чула.

¹ *Парохія* — церковний приход, парафія.

² *Легуміни* — ласощі (остання обідня страва).

На лиці мені наче мороз уклався, і я його в долоні втиснула. В горлі корч хапав; я затиснула зуби сильно, бо мені виривався зойк з уст...

І мимоволі попленталася я опісля в он той ліс.

Пощо писати, що в моїм серці діялося?

— Бабуню, бабусенько моя золота, чом ти мене покинула! — кликала я там в розпуці раз по раз... — Бабуню, бабуню... я камінь! Бабусенько моя дорога, я одна з тих, над котрими добрі люди мусять і без любові мати милосердя!.. — І ридаючи диким плачем, товкла я головою об дерева, обнімаючи їх, ніби бабуню...

Округ мене шелестіли, шамрали смереки... тихо, тихо, одностайно; а я все плакала. — З мене не вийде ніколи щось порядне! О бабусенько моя золота, чом ти мене покинула!..

Опісля гляділа я на мале містечко. Ох, як глибоко зненавиділа я ту брудну долину, ту долину, в котру мусила про те все назад вертати! — Я непотрібна, я камінь, з мене ніколи щось порядне не вийде! — виривалось з розпукою з моїх уст раз по раз, і гарячі, тяжкі сльози котились по лицю... — Бабусенько моя золота!..

.....

Але то все минулося, і я стала “спокійна”.

Не плачу більше при таких нагодах. Не лютую і не змагаюся з ніким, лише тісно мені тут. Тісно й глухо, і якийсь тайний, пожираючий жар палить мені душу. Щоби його задавити, щоб не завмерти, читаю в кожній вільній хвилині, читаю ночами... Між ними і мною росте пропасть. Вони всі завдають мені болю, свідомо й несвідомо, замучують мене безоглядно. Кожде слівце, що тітка промовить до мене, звучить болючо в моїй душі. А вуйко... о, він добрий, але чому він криється із своєю “любов’ю до мене”. Чи мене не вільно любити?

* * *

Завтра кінчу двадцятий рік.

Як скоро минули літа, не лишаючи по собі ніякого сліду! Справді, безслідно, одностайно, як і всі дні та години,

прожиті в пильнім безділлі. В мене лише виробилася сильна свідомість, що я тягар, над котрим добрі люди мусять і без любові мати милосердя! Без любові! Це те грізне слово, що лишило майже криваві сліди в моїм серці. Ні, ні, окрім моєї дорогої бабуні, не любив мене ніхто на світі!

Понура, ненаситна туга володіє мною, і дух мій утомлений, хоч не сотворив нічого. Він лише мучився і побирався об якийсь мур, котрим мій світ обведений. Я хотіла би чогось... не знаю ясно, чого..., що мене вдоволяло би або що мене зробило би сильною, могутньою!.. Я поринула би у щось цілою душею, так як тепер потопаю в кожній дрібній роботі цілою душею... Ах! Я хотіла би чогось!

Та ба!

Чотири стіни, проймаючий гамір дитячий, глумливі безсердечні слова моєї рідні, бездушна одностайність, що пригнітає душу, вузькоглядність, самолюбство — оце світ, в котрім я засуджена жити!

Але смерті я про те все не бажаю. Я страшно хочу жити! Я пила би це життя! Що це таке?

Боже мій! Чому не змилосердиться щось або хтось наді мною? В чім лежить моя провина, що моїм думкам і чуттю поставлено щось, немов межу? Що я немов віддана комусь на наругу і не належу собі! Я чую в собі проблеск якоїсь сили, та що з того! Її зацитькає та груба сила, що панує довкола мене всевладно...

* * *

Колись-то вечором відбувалася в нас нарада. Оба кузини радилися з родичами, який завід¹ вибрати собі на ціле життя.

— Я буду професором², як батько! — казав молодший. — Візьму навіть ті самі предмети: географію й історію. Чоловік має собі добрий дохід, незалежний від нікого; неділя, свято вільні, до того вакації, а “перша”³, — сміявся хитро, — має також свої добрі сторони, коли який багатий татуньо хоче її бачити в свідочстві свого синка.

¹ Завід — професія, фах.

² Професор — тут: учитель.

³ “Перша” — найвища оцінка в школі.